

TARTU
SKOUTIDE IROHMA AJAKIRI

Sisuu.

1.	Kas on kasu eelseisvast kongressist	
2.	Pigimustad vaimel. V. A. O. S.	lhek 1. 2.
3.	Mis kasu on monixonal oest kui inimene mitte pool tolli liihem pole. Kr. V.	5.
4.	Laagnis . R. S.	6.
5.	Õõ . R. S.	7.
6.	Loonake . fiits	8.
7.	Tonn . R. S.	8.
8.	Tantu Sromtiele Malwa I. Rihm. O-ch	10.
9.	Elevandi laps. Ed. Tasa.	12.
10.	Gildteatid	15.
11.	Kinjaraastused.	16.

Kaaneilustus - Valdy.

Fr. Sillbach

1923

kuuand
Tartus

1.

Kas on kasu ulseisvart kongressist?

Mitmed küsivad mis kasu on kongressist. - Seal rüüdatakse paar päeva ja raisatakse raha.

Õi, lugu pole sugugi nii. See kulu, mida me sellega teeme, saab kongressist mitmekordselt tasutud.

Olleme ju kõrk noored. Paigugi olusaid mõtteid tekitab meie peas, paigugi olusaid ideesid kannavad noored ains mõtles, kuid ei julge neid teostada. - võimalda, is ole kohane. Kaates, et õigel teel pole, ja lastest mõttest mahakäva olusam. Olleme jälle üheskoona rahjums paigugi kaotanud. Kongressil kokku tulles, igakuks resuugute mõtete, igakuks vsesuguste ideede ja vaadeteega, mitmest kodumaa lõnnast ja muqast. Jätkavad kõik vähe puustata ja maksmapanna oam. mõtteid ja vaadeteid, kuulatus ära sellesisuliselt referaate, tehakse otsusi, mis saavad kokku liidolud mitmest noorest, otsused, mis üheskoos tehakse on kindlat ja maksvat. Iga edustaja saab värskendotud, saab täidolud uute sihiide, uute aadeteoga. Värske mõte, mis saab istutatud edustaja pähe kongressil, ei lohi kuiva la ega kaaduda, vaid peab saama rühmas ellu vüduel, et jända edasi.

Ühenduses peitub jõud. Ühineme ju selle rühmadega ja maevates, et üheskoos vless konnaeam

laudade praagudest paistab veri punane õhtutauas, mis
 maagu punast lõngaaes valguist ladaes puristas. Roum kürest
 redelit mööda lekka, kartes, et keegi jalast kinni võtab - on
 pime õõ. Heidan oma asemeli, end riiderist vabastades. Õlu-
 too paest kuulduv kõnekõminal, mille järele varst väli-
 uss kinni paugatab. Raagide rüü ja kõõgimuse sügum-
 se järele valitseis ostar vaikus. „Pauka jookseb ümber
 maja paar korda hankudes, tuleb värava ette, reha alla
 - seda pünnistab küünite krasisemine kovisel põrandal -
 ning hüppab ränkusse, mis kõrstult naigiseb. Sellele järg-
 nes silmapilguss hana vaikus. Kõrvus fikseeb midagi -
 see on tähtleku. Vahon üles pennide paale, kerdal lõnää
 sead müüd, kui valguistalud auqukesi rana katuses.

Ah, mu mõtet! Jäe olote keit hinni poja omas kahas
 algkodus. Vabastust. Vabastust tahate teiegi. Ma olen
 silmad. Ilmuvad üksikud püüd kustumas nämanus,
 milles mööda lookeb maanteel pika kõvera hali kanga-
 ma. hsmurlise kiriktooni peale. Valguis fikseeb aeri tüürike
 ja kuulduvat sammud. . . Juba liigidal. Kuulen riiete
 kahinat tundes seda detaselt kõige oma meeltega. Tähe-
 neb.

Ah, jälle unistus, fantasem. Kuid, mis see on? Jõe-
 poolt on mingisuguse sahinu. Külma vörg kõis üle mu
 ketta. Keegi maagu kõndis õrkas, vahel peatades ja jälle
 astudes? Ahaa! Hakkam taipama, see on vist kass.
 Ma nauratasin reeneses. Lündsin poolvalguist, kerid
 midagi palmed kuulda. Ma sain julguist ja tüünt-
 sin kõvemini. „Hants, mis sa kolad siin!?” See mö-
 jus, Anto las kis väikese „kuuri” kuulda vale ja jooksis
 krabsedes redelit mööda alla. Just maja pures ma-
 kis praakova ääri pikka, maagi keel ähtlaselt, perso-
 diitelt. Kähisedes lendas üks lind, võt olis aised mitu,

... tühiste tüva lõõnidega üle katuse. Õhtupaolt orust kuul-
dus see kukkumine reparaadilt, tasa, õrnalt, õrnalt nagu
muusika nägematuult polliadest ja siis kerkis põlt:

Järv- vesi. Varjud praemustad see läksval orvaol
meeldet kaeda pures- ja jälle muusika, mis sulab üh-
- mine tundliku hingega ühtsaks passiooniks. Liigu-
tasin end tahtmata. Sõnapiirikuks abus läbipaistmatu
pimedus mu ümber. Taipas in, et laman lakas, oma ase-
mel, tundes mitmesugust hurmavat piina, kui süntege
enda pääl olevat.

Jätkes üri. . . Seesama järv ja puud, kuid pilved,
muustad pilved kerkisid aeglaselt, kuid siis terna rütemi-
ni tõusva tuulega üles. Ma seisin rätal ja vaatasin
pilveid, mis keri saatus end üle selge kavalatuse nan-
nas. Toomas tuul; langesid pladiseas kühmat, pad
vele. Järv muutus rahutumaks sipleraks elukaks, keda
taldutada mõtte. Elimus karjumise käis üle maa.
Pardusid kaedagund, tuulekäes, löid siis jälle muusti;
pead püsti, nagu ära raputada püüdes endast luu-
pasa, alikku kallal kungijat. Ja läbi selle süstmuusta
tuhanderst käärit müllastatut lõhu kõlas väges ja
hõstatai hääle:

"Kõitke! - Kõitke ka sine ühes nende pusega,
enne kui veel hilja!"

V. A.

5
Etis kaasu on mõnede aast, kuni rntmene
mitte, paasi, toli lähem pale.

Kariaskäies oli muu parem sõber naabri Juss. Ta oli
suur meistri mees ja oskas hääd rüüpäse teha. Teis siis
mullegi foreda rüüpäsi ja õpetas mind temaga imbitkään.
Et ne loomi ja loade lasta ti hivanud, aga märqilauas
ja oli, siis seadime ne endi üks-teisele märqilauas.
Laskime niid röölega, mis praegu vaku rüüpäsi.

Olime kord jälle sarnasid rüüpäsi. Et mõlemad
esimesena lasta lastime, toimmasime loosi, kumb me
pidi märqilauaks saama. Süsk lauges minu peale.
Laksingi siis umbes 100m. kaugeli, kaänasin selja Jussi
poole ja jäin ootama. Ootasin juba tükk aega, kui
ei tulnud noolt. Niimaks ei jõudnud ma enam oot-
ta ja kaänasin ümber, et röödada, mis Juss et lasti.
Järsku-plaks mulle vastu nägemis ja silmad „tued
käis. Käbe käega pahemat silma kiinni hoides ja kisen-
dades plagasin Jussi poole. See aga kartes, et mul
silma peast värgas, jäi tullekama seisma. Lähemal vaatle-
misel aga selaus, et nool mu pahema silma alla oli jüh-
tunud. Seda tunnistas suur suus-punase viiruline ma-
raskil nahaga muhk. Jussi rööüpäsi pool oli katunud
ja seda parandades oli laskmine rüüpäsi. Ma, arvates
noolt ammu tulvat, ei kärsunud enam kauem püstis ja kaän-
sin ümber. Sel silmapilgul oli aga nool ju teel alnend
ja sattus mu näkku. Olin aimult, et ma nii pirk olin.
Muidele alksin vist kille tühe silmaga alnend. Sõber Juss
aga ütles: „Täna sest päevast pööle laseme kiva ja kande,
mitte rüüpäsi!“

Oli siis kille mu silm kätte päeva vales, kuni see läks ilms
suurema reata mõista. Allaha jäi aga see rumal aga üldi
ja ma ei soorta teda ko kellelegi.

kr. l.

Laagris.

Skoudid nüüd marsivad,
Nägewasti sammuvad,
Laulavad, metsad maad
Nastu kajavad.

Kus sääl tõuseb mäe lopp
Skouti skoute laagri lopp,
Lõpule kinitet
Skoudi liiva.

„Hommik käes, ülesse!”
Päälük hüüab rajusti,
Tööle kõik, lasselda,
Skout ei armasta!

Kui on jõudnud kätte päev,
Skoute laagris sa ei näe,
Mebades sammuvad,
Soodust vaatlavad.

Skoudid kõik töötavad,
Palju asju õpivad,
Mängivad, laulavad,
Julget marsivad.

Saabus kätte õhtune

Juhans lõke ülesse.

Laagris on lõkkeke

Õõstaks skoudile.

R. J.

Must ja tume, õudus ja kole, liigub õõ meie hinges
Meie hinges ja kodupaisa sääl, meie mõttest tal pime-
paim, mis hääl.

Õõ nii ääretu must, taevast nii tähtu just, mis
surev, palves ahastab pature hing, kuu pöögu ise õõ
pime meie keskel liigub..

Maa on rammetu, nii võrastab lõhn, kus surmud,
kui kooljate rüümani kange õhe kõusepuu—

Hirmus on pimedus. Kall on õõ - paimajaline,
piinavikas, tähtu taevast must. . . ja mets ja meri
kui kehtas surmahaud. ja kullõhe kui kassilis
rüümani karkas leivalauel. . .

Meie mõttele ja mõistusele ääretut viha taas õõ
Tase ja teie õnnetusle õhtrins meid. . . Sa kole, kuu
ja kullentav pime õõ..

Hingus on pime - õõ on sääl. Tagane sa õõ!
Mine! Mine! - Jäta rahule meid ja meid - meie
hing! Jäta värsas meid pimedusest ja lase meid
raskida sa kole pime õõ mis must!

* * *

Õõ pime aga meelehult surus meid. Kõidat ahe
laisse armastuse ja venduse.

Sa pööguvart! . . . sa saataulik õõ, sa äran-
tud maailma ja riimeaste vaimevalla, tarkuse
ja mõistuse rõnuja! Oota sa vaimevalda vaitsen
õõ! Las tõuseb koit ja tuleb päev. . . Mikana ses
pimeduses noored. Kõuguem ja ühendageem end,
võituseks pimeduse ja väime - orja õõ vastu! Siis
värise ja tagane - siis kao! Ja igavesti meie
seast kao! Sa kole, kuri pime õõ! . . .

R.S.

Tõkkeke.

Kõrgedetaqant tõuseb päike. Tuul puhub nii jahedalt, et see, kes higuti üks teekäija oli puhunud, asetseb unistusse jõudnud tõkkeke - austur, nõrgalt leigitsev. Veel kord leigitseb hülake, tõusevad sädemed ja siis kustub lõr-
neke. Siis on hõljuv nõrv sinine suitsuvärv. Pärast
laks mööda. Nii raskne oli õhku. Kiderik katab maad.
Õhku lasevat lasevat.

Tõve loodus on raskne. Ta kuulab... Kõrgel taeva-
võltil lõõva? lähed sarvima - unistatud on tõkkeke. Kustunud
on ta. Teekäija, kes sind säadis, oli lundmattu. Ta soojendas
ennast sinu ääres ja aitas hõmmikut. Süntas ja jätis ma-
ha, unustas sind tõkkeke! Teekäija ise kadus rauguses-
se. Kus ta nüüd astub? Kas ta veel mõnda lõket kuulab
ja unustab, enne kui ta eesmärgile jõuab?

Jätis.

Torm.

Torm hüüab, tuiskab ja sajab peenikesest tihedat lund. Tuul
on just kui mässav metsloom; ta hulumine, kui lõri
võhast päriseva häälega mõlgamine, ta jooni hüüva tüüpi
sarrane, kes läbi õhu rühisedes oma saagi kallale tormab.
Nii lendab ta edasi, ikka edasi, siis kuusa enesega määrat-
lusvõlga kuiva, jahust tuiskulund, millega täitub kogu
alvone külm õhk ja mis näib ulatavat hõlga sammaste-
na, maast kuni taevani. Kuid mis hoolib torm sest, et
tuusisambal taevani tõusevat, et õhk saab valgeks läbi-
raistmata segust. Ei. Torm ei näe seda ei saa aru sest,
et mimesid halba ilma ja meelehit tõrni neavat. Ta teeb
ja emateada ainult süntud nalja ja libatut rullatust.
Lagendikult üle rühitades võtab ta enesega jälle

hulga, peenest lund ühes, mis ta metsaäärde jõudes vanule
 pühkiqlas... kaela ja vastu silmi paiskab, nii et nad niivõlli-
 teko tuisuse kaavad ja vhaates on vanu kulupäid, toomsi
 pallatuse üle pahandades, kõrgutavat Metsas algas pöör-
 töö. Siin murras ta vanakese, elust väsinud männi, sääl pöör-
 nutab ja peksab ta noort tupevat kurste vastu murra-
 männi kändu; nagu näidates sellega oma võimu ja tugevust
 öeldes: „kaat, mis aled sa!?” Võin su samuti ümber paisutas
 xui rana männigi!”

Ja vanakesed männid kõrgutavat päid ja muulvat, kuis kuulub
 tooni oma võidulaulu nende külmanud oks... Kad on niivõlli
 palju toime; palju elumusi läbi elanud; on näinud küll
 kevadisi, suviseid ja sügiseid tuultoime, aga sarnast hirmsat
 põhjatooni on nemadki harvasti tunnud. Täna vist on
 põhjataat oma kallutatust pöörtest kõrgi kurjema, kõrgi
 kallatuma reisile saatnud.

Metsast väga saades jõuab ta küla juure, kus taale kõrgi
 ismalt rana, laqunenud, algkatusega auniste silma lööb.
 Ja saatat korvaks ümber, sahistat korvaks katuse üles, ra-
 pultat kõrgi onni ja võtab maast suure karmalutäie lund,
 mõlega onni, nagu palgete pärlitega üle j istab. Süs...
 ssatub praonahelt pööningule, kõrgutab seal roovitud ja
 tõukab sealt sületäie õlgi alla, mis pärast ühetasa ranaule
 laiali külvab.

Toas raevast, peenitule vaegelt istub ranaidone ja tallab
 murisevat kokkatalast, millega endale sültarvitudsi teinud. Siin-
 mi müra kuuldes tõuseb ta aeglaselt ja vhaates istuvalt
 seab unse kõvenimis kinni ja palub jumalat...
 kins ja ta onni mitte nii külmanis ei juhuks.

R.S.

11

Tartu Skoutide Maleva I Rühm.

(ühiske ülevaade)

Ametlikuks sünnipäevaks on I rühmal lootat. 1920a. Rühma asutajaks oli üliõpilane Ann. Tols, kes ka alguses rühma päälisk oli. Maleva asutamiseks astus Tols inasera päälisku kohale, kuna Tolsil kallas rühma pääliskuse põlv. üldguses oli rühmarahvanna 13. kalamees, konna varsti lõpu. G. Kalkun rühma vanemaks valiti. 20 nov. astus Tols jälle päälisku kohale, kui kestas alguses pääliskute raheldus ja tööle ei saadud õieti asudaqi. 1 veebr. 1921a. astus Tols päädavalt I rühma p. kohalt ära ja 4 veebruar. astus Ed. Looga päälisku kohale. Nüüd algas kindlam töö. Rühma staap on järgmine: Rühma v. os. G. Kalkun, v. päälisk Ed. Looga ja vanem skout Ed. Tasa. Rühmas oli selkorrat umbes 40 liiget. Käidi mitu korda Amerska kinos. J. M. C. A-s, kus skoutidele kohasid pille mändati. Rühma võkis igast malevalt korraldatavast paraadest osa. Algajalt rühmast aega rühma liigetel arv. Vahep. 1 staap. Ed. Tasa, ta on sünnest aega päälisk ja lahkus siis mõne aja järele. Looga muutis pääliskuse. saades asus a. aramale jälle vanemsk. valitakse A. Brieder ja päälisku abiks A. Kanka. Päevad kadusid kiiresti. . .

Sügisel 1921a. moodustati uus staap: Päälisk Ed. Looga abiks Ann. Sübach ja vanemsk. A. Kiimmin. Kiiresti korraldati nüüd rühma aastapäeva pidu, mis Seminaris soont. ära peeti. Päälisk selle astus Looga rühm. vaeja. 26 nov. valiti jälle uus staap, kus pääliskuse valiti O. Sübach, abiks G. Saar, vanemsk. J. Lembarere. Uus põgg rühmas uus staap tegevust. Loodi kiiresti jälle ~~uud~~ maleva rahel, mis rühmasel a. ae arad kaunis nõrgasus jäänud. Korraldati koosvõimise, kus

ka lökke jutud ei puudunud. Rahvalugemise altäades. Iid Iühma skouid kaasa korraldajate ja käsijalg. 5 dets. korraldati üldmalevaline skouid töötuse andmine. Päälikute poolt, kus ka Iühma päälik töötuse andis. 7 ja pühapäevastest päälikute harjutuskoolit võtavad osa pääle pääliku järjekindlalt 4 skouti.

Tekkis jälle küsimus I. häälekandja välgandmise üle. Nüüd ei laskeud skouid? ja enam lödvale, vaid kindlal tahtmisel ilmus „Lõke“ 11 veebruaril kuu keskel.

11 veebruaril korraldati rühmas töötuse andmine, kus 24 skouti töötust andsid. Maleva aastapä. astus Iühm. omalt poolt pramüdidega üles.

Enne, kui saab ilmneda „Lõke“ #2, on jälle suur muudatus rühmas. Liikmed, kes ei andnud skouid töötust - ühtlasi aukohtu liikmed ja pääliku abi - lahkuvad 16. III. 23. Kürestil kutsutud päälik pääkoosoleku koku 17. III. 23. kus saavad uued liikmed valitud endiste asemele. Sääal vaeltakse pääliku abiks II järge skout Elmer Arro. Aukohtusse: Johanson, kümnik, väjapõhi, Seiran, Sirge.

Päälekuu koosseis on siis: rühma staap: rühmavõõnem p kalkun, Seminari võõrmlite õpetaja rühmas. O. Sübach ja abi E. Arro, vanemsk. Lembovere. Aukohtus: esimene: E. Johanson, kirjatorm. Aug. kümnik, liikm. väjapõhi, Seiran ja Sirge.

18. III. 23 korraldati ühine jalutuskäik linnast välja.

Nü ühildalt siiani.

19. III. 23 O. ch.

Elefandi laps.

R. Kiplingi järgi E. Tasa
(järg.)

"Kabandagi", jatkas elefandi laps, "kuid kas te ei võinud mulla ütlelda mida ta lõunaks sööb?"

Kaheräppeline kaljude piirton ajas end kiirelt sirgu ja lõi elefandikest oma soomuslike piitsataolise sabaga. "Imelik", sõnas elefandi laps, minu isa ja ema, minu onu ja tädi, kõnelemata veel tuisest tädist järskust ja teisest onust jänestest peksid ja lohmisid mind mu uudisimise pärast. Maagi näha, algab uesama ka siin. Ta

... kahevärvilise kaljude piirtoniga lahkelt, üsna viisakalt pumalaga, enne aitas ta teda veel kalju ümber rõngasse tõmmata ja lahkus. Elefandikest hakkas kuum, kuid ta ei tundnud väsimust. Ajavõtteks söi ta melonisi, kuna koorid maha pudenesid; ülestõsta ta neid, ja ei saanud korskaga astus ta ühe asja peale, mida ta pui paksuks arvas, mis üsna soise rohe-kashalei Ampopo jõe kaldal lamas. See aga oligi krokodill, mu armas, ja krokodill liigutas silma.

"Kabandagi mind", ütles elefandi laps, üsna viisakalt, "kui? kas pole te siin kusagil krokodilli näinud?" Krokodill liigutas teist silma, tõstis ühtlasi, põemurdaast oma saba. Elefandi laps astus viisakalt tagasi, ta ei tahtnud ju, et teda lüüakse. "Tule omelt süüa, tärkene", ütles krokodill, "miks sa seda küsib?"

"Kabandagi", vastas elefandi laps väga viisakalt, "kui? minu isa peksis mind, minu ema peksis mind, ühesõnaga, peksid mind kõik, kõnelemata veel mu täiskasvanuda onust ja onalinnust ja mu õrgest tädist-kaelkirjakust, kõnelemata

veel mu naksust tädist, põhõbust ja karvasest õunast
 jänest ja kõnelemata veel kahevärvilisest kažuõde püü-
 tonist ta pütsataolise sabaga, mis veel kõrge vaesus-
 ni löös. Kui siis, kui teie seda nürvaga just ei tahas,
 palun mind mitte sabaga tüüa! "Tule süa värvine;
 jatkas krokodill. "Lugu on nii, et ma krokodill olen-
 gi." ja et nõidala, et ta õigust kõneleb, valas ta kroko-
 dill pisaraid. Elevandilaps jäi imestuse pärast kau-
 gaps, kümaks lasnis ta kaldale põlvri ja sõnas:
 "Tead just olengi ma need pikad päeva otsinud. Kas
 te ütleteks mulle, mida te lõunaks sööte?" "Tule li-
 gemale väike, ütles krokodill, "saan sulle seda
 kõiva soostama". Elevandi-laps ajas oma pea üsna
 hambulise krokodilli suu ligidale ja see haaras
 ta lühikesest ninast kiini, mis kuni selle nädala,
 selle päeva ja tunni ja sama minutini saapasit omu-
 rem ei olnud, õlguigi et palju kasulikum, kui igasu-
 gune palavarri. "Näib", sõnas krokodill (ta ütles seda
 läbi hammaste) et ma tänast lõunat elevan-
 dilapsiga alan." Seda kuuldes sai elevandi-laps
 kurvaks ja ütles läbi nina: "Dase lahti, mul on va-
 lus." Samal silmapilgul tuli kahevärviline kažuõde
 püüton alla kaldale ja ütles: "Minu sõber,
 kui sa silmapilgu oma nina tõrgest jõust ei tõimma,
 usun, et suilus patenteeritud nahaga sõber (ta
 mõttes krokodilli) sind ehne selle selge naksu-
 gavusse tirib, kui sa Jack Robinson ütleda saad;
 Ähviisi kõnelevad alati kahevärvilised kažuõde püü-
 tonid. Elevandi laps kuuldas kažuõdepüütõnu, toet-
 tas taqumistele jalgadele ja hakkas oma nina kõi-
 gest jõust krokodilli lõugade vahelt väga trimma;
 see tiris teda äga edasi ja elevandi kee nina hakkas

venima. Krokodill aga jäandas vees edasi ja keerutas oma suure sabaga nii, et see vahutas. Ühtlasi tassis ta ellendikest nina edasi. Elefandi kõrse nina venis edasi. Elefandike toetas üks oma neli jalgga vastu ja tiris oma nina krokodilli lõugade vahel, kuid nin sai rünga pikemaks ja pikemaks. Krokodill aga keerutas üles oma sabaga nagu mõlaga ja tiri elefandi keha kinnast. Igakord kui ta elinast tõrkas, venis see pikemaks. Elefandikeel algas hõõruda vastu. Kõrsega ühendas elefandi-laps, et ta jalgad libisevat. Ja naan sõitis ventsega mööda jõega. Kümme laulus ta läbi nina, mis müüdis ühe ja teise, ja ta pikendus oli: „Aitab minule.“ Kahe imeline kaljuude püüton laskus veite haaras elefandi jalgadest nagu kaks sõlmusega kinni ja ütles: „Rummal ja kogemusteta reisa, võtst maost sõlmajalgust sühendam. Lõidit tõrsele asjale, püüan sinu sinna kõrgust, jõust eluga, muuta mõit mull, et see see liikur sõjalaev soomusega ülemisel teekil (nende sõnadega tähendas ta krokodilli) sinu edaspidiseid liikumisi liivideeroma saas.“

Järgneb.

Üldteated.

t. III. 23 oli Tartu Skoutide Maleva peetu kaunimuse-
Eeskava oli väga mitmesugune. Muuseas oli I rühma
pääliku poolt organiseeritud skoutide doppelt quar-
tett. 13. küüsi juhatusel ja reedelitega piramidid I rühm-
poolt - rühmaranema 13. Kalkuni juhatusel.

Tulrasedele kongressile sõrdavad I rühma edustajate-
tena: rühmaranem 13. Kalkun ja a. p. Siibach.

A. II. 23 oli I rühma töötuse andmine Seminaris. Aukess
atas rühmaran. Kalkun mõnes kõnega, millepärast
rühmapäälik pidi skoutidele ja asetaskuud skoutide
märki rühma nimel rühmaranema esinnale. Sio üt-
les veel maleva päälik hüües sõnad skoutidele,
ning algas töötuse andmine, mis rahuldava mulje
jättis.

"Lõke" nr 1 paigutati 50 exemplaris, millest 5 nr.
hinnaata saidid vägasaadetud. Plaki selle said 1 nr. kir-
jutatud suure kaustas, kuhu ka värvilisi pooki kuni
paigutati, ning rühma raamatu rogu kasutada jäi.
Mõni exempl. nr 1 on saadaval veel praegu.
O- ch.

Arvaldame tänu kõikidele skoutidele, ka endistele,
kes esimest ja käesolevat nummert oma kaastöödega
on toetanud.

Tormkond.

Tõrva sk. rühm saatis Lõkne 4 tormkonnale
endi ajakirja: "Tõrva skout." Arvaldame tä-
nu lahkuse eest!

13. III. korraldas i riim i hise palutuskaigu linnaost
kaja. Et resi suur oli, ei saanud meha kangemale
meha minna, rail kaidi Jahkvere pargis ja kelge-
mael. Harjutati paaliku puhatusel kanguse maa-
ramist. Pärast p. lootas skout Hejan kõiki palutus-
kaigust osavõtjaid, ning tuedi rõõmsal meel kogu
O-oh.

Seletus saatsit naja ülesandele A 2
se B. Aus ja Rud Sirge.

Ülesanne A1 (seletus.)

Õnnekuusel juhusel, kui koer üle aja tänavale hüpp-
poo, oleks mina üle plangi teisel pool hüppanud;
kahtlemata oleks koer sinu eemale läinud ja mina
oleks üle plangi tänavale hüppanud.

se. B. Aus.

Kirja vastused.

Vastusena kirjale: „k.a. Lõkese toimkond.“

Talame sünnikal lugupidus kaastööliste ja
kirjagaastajale, et sarnast kirja saanusele küjul ei
oleud võimalik „Lõkese“ paigutada; nippus liig
rohkemene minema ja mõned sõnad olid väga va-
ltsasti öeldud. Täiski täname saanuse margu-
kirja eest ja palume kaastööge, lõksit toetada

Lõkese toimkond.

Õige toimkond:

0. Siibach-peatoimetaja, A Aus-abi
6. Johanson-kirjatoimetaja, E Aaro-asi.

R. Sirgi - laekohaja.

käigandaja:

Tõnu Sxoutide I Rühm.

Paigundatud Tartu

Õpetajate Seminari opatographil.

E. Johanson'i original.

HIND 15 MARKS.